

ראש הממשלה ושר הבטחון	-	מר ל. אשכול	נוכחים:
שר החינוך	-	מר ז. ארן	
ראש עריה ירושלים	-	מר מ. איש-שלום	
מנהל מוזיאון ישראל	-	מר ט. קולק	
יועץ כללי לראש הממשלה	-	מר ז. שרף	
ארכיאולוג	-	מר י. ידין	
עתיקה	-	מר א. בירן	
מוזיאון ישראל	-	מר י. ביהם	
חבר הנהלה הסוכנות	-	מר מ. דובקין	
מזכיר מדיני לראש הממשלה	-	מר ע. יפה	
עוזר כלכלי לראש הממשלה	-	מר ע. קמיר	

מר קולק: ראשית כל, הרשה לספר לך שאחמול נפתח "היכל-הספר". זה היה המקמד המכובד והמוצלח ואם יש לך רבע שעה לעבור שם בדרך למשרד, כדאי לך. זה לא יקח הרבה זמן. אני עכשיו מאושר. אנו באנו לדבר אתך על המצב הכספי של המוסד, והעניין הוא, - המצב הוא ברור לגמרי. ישנם כל המסטים והכל. 3 ימים יהיה ישיבה של ההנהלה.

ראש הממשלה: מה קרה עם סמיר, הוא לא יהיה?

כולם: הוא הוזמן.

מר דובקין: אולי משהו יצלל אליו?

מר קולק: הבניה חוץ מהקרקע, עלתה היום 16 מליון לירות, ובזה אנו גומרים. יחנן שעוד 100-200 אלף לירות... אבל, אנו גומרים. לקראת זה ע"ח זה, אנו חייבים בערך 6 מליון לירות. ל-6 מליון לירות האלה ישלנו קרוב ל-3 מליון לירות התחייבות.

ראש הממשלה: הבטחות?

מר קולק: הבטחות ממשיות; בערך $3\frac{1}{2}$ מליון חסרות לנו עדיין ואנו מקווים חלק מזה לגייס בזמנא הפתיחה וחלק במשך הזמן. אם אתה לוקח את אעניין הבנין של העליה, מכון ויצמן, אז נדמה לי שהפרופורציה לא רעה ממה שהשגנו וחלק השילו על היכל הספר או הגן רק בגלל שהחורמים חתמו פשר עם הקבלן כי בחלק זה עלה פי 3 בגלל שהם הוסיפו כל פעם ורצו יותר מבוסס, עוד ברונדזה ועוד שיש.

צורת הבניה במוזיאון יוחר גדולה, אבל חוץ מהכדאיות אנו שקפנו במידה גדולה על הכסא ובעיקר בגלל זה שלא רצינו לוותר הרבה בענין בצלאל, והענין של נכסיהם והישליתם.

אתה הכנסת אותי לגו' נגל; אני מחולק.

ראש הממשלה:

ישנם 4 חלקים:

מר קולק:

היכל הספר, - שלמה משפחה. גן בילירוס - שילט הוא, בילירוס, גם יעלה איזה 100 אלף לירות. הברופמן שלמו משפחה ברופמן ונותנת עוד מליון דולר להחזקה, ואנו הוספנו לשם עוד ביתן אחד ולא מסרנו לברופמנים, וזה ארכיאולוגיה של ישראל. ושם, יש עוד ביתן שלא שולט. קבלנו כסף לבצלאל מכל מיני גורמים. אנו בנינו יוחר משקבלנו כי יש/מבחינת הענין של המבקר ושניה בבצלאל. צריך להיות חובב בארכיאולוגיה; אבל, אם ~~אנחנו~~ אתה משווה את זה עם הראשון שאתה רואה במצרים אז זה פחות כמובן; אבל זה דבר יפה מאד.

אז הגרעונות באות מאלה גרעונות: - אצל בילירוס שננסה להוציא ממנו. מהסידורים שמטביב אף אחד לא שילט ומחלק גדול של בצלאל. לא חשוב עכשיו אם הוא חושב 100 אלף לירות פחות או יותר. מתוך זה שחסרים לנו איזה מאות אלפים לירות/על סכום זה 750 עד מליון.

לא משנה.

ראש הממשלה:

לא משנה.

מר קולק:

זה כבר לא כלום.

ראש הממשלה:

ברור, שלמנו את זה כבר. זה כבר עשינו.

מר קולק:

אני לא מבין. קבלתם מליון לירות מכס. זה אתה תראה בסוף מה שתגיד.

ראש הממשלה:

אתה עוד התלא.

מר קולק:

כל כך בזול נגמר...

מר שרף:

מר קולק:

עכשיו, העניין הוא כך: אנו לוקחים הסכמים והבאנו רק דולרים. זה לפנסיונים ולבתי מלון. אז זה ענין אחד. לפי החוק, כל האנשים; גפני ופלד חיפשו כל הור כי חשבו שכאמת לא היו צריכים לפי התוכן את זה, כי החוק מנוסח אחרת.

עכשיו ככה. לוא הממשלה הייתה רוצה לעזור לנו, יש לך עוד סיבה לעזור, שהיא גם כן לא שטר שצא שאחה מוכרה לשלם. שאנו קבלנו ממשלת ארה"ב $1\frac{1}{2}$ מליון לירות, ממשלת ישראל החתייבה שתחן תמורה שווה, את הקרקע שהחזיקו את זה 500 אלף לירות, אז היום זה שווה משקלים בזהב, והיה כתוב בחוזה שנחתם, שמשלת ישראל תתן 300 אלף ימי עבודה.

פרופ' ידין:

אז זה היה 2 מליון לירות.
7 לירות שלמתי לפועלי דחק מחצור.

מר קולק:

בזה גמרתי את הספר.

פרופ' ידין:

הבעיה היא פשוטה: אני לא חושב שכאן יש המקום והצורך לדבר על החשיבות למוזיאון. זה לא ענין שקם בכל יום, זה דבר שאני חושב שהערך שלו יבוא מעבר לבבולות, גם מבחינה ירושלים כבירה, וגם יביא מאות אלפים. אנו חשבנו כל הזמן ואני חושב שבצדק הממשלה אישרה את זה; יבוא יום ויהיה מותר אחרת. כאן יש הזדמנות יוצאת מן הכלל להקים גוף $\frac{1}{2}$ ציבורי; זה מוזיאון לאומי ואין על זה שום חילוקי דיעות, ומה שטדי לא הדגיש די זה לא רק הבעיני, אלא זה כל עבודה שנעשית בפנים; קטלוגים, - שבלי זה אין לדבר על מוזיאון, עלו 300-400 אלף לירות, רק הקטלוגים.

בקיצור: הגענו למצב הזה שטדי אומר, שתחיים את המוזיאון בחודש הבא. ישנם החובות. המוזיאון בא, ^{ההחזקה} זה בעיה בשני עצמה.

אנו משוכנעים שעם כל המאמצים שנעשו ואני לא רוצה לחלק קומפלמנטים לאנשים שיושבים פה ועוד יעשו מאמצים, אנו באים אליך היום להציג את הבעיה, בעצט לחפש פתרון אין ~~אמצעים~~ למנוע את הבעיה.

השאלה היא, אין לעשות את הדבר הזה? מדוע בית הרושת לנעלים הוא במצב כזה מאושר ואילו מוזיאון מסוג זה שלפחות לא חשוב פחות מנעלים גם מבחינה זאת.

ראש הממשלה: איש שלום מסכים.

פרופ' ידין:

לוא היה מטכיס לא היינו צריכים לבוא אליך, אבל לא זאת הבעיה. זה המצב, ואנו צריכים למצוא דרך. ענין ה-300 אלף ימי עבודה זה ענין לגטימי, אבל אז ראינו את זה בחור חלק של פתרון הבעיה. 300 אלף ימי-עבודה; אילו הממשלה הייתה מוצאה דרך להחזיר את היום הזה היה עונה בחלק חשוב על בעיות שעומדות היום.

מר שרף:

בלי תנאים סוציאליים.

פרופ' ידין:

בלי התנאים סוציאליים. לא כדאי להציע לך את הדרך, אבל אולי יש איזה דרך שהממשלה צריכה להחליט. הייתה התחייבות וצריכים לעמוד בהתחייבות הזאת, ולשלם את זה.

מר דובקין:

אני רוצה להוסיף כמה מלים ולהציע הצעה;

ראש הממשלה:

(מקבל שיחה)

ספיר מודיע שלא יוכל לבוא. בשעה זו יש מסיבה עתונאים.

מר דובקין:

צריכים להוסיף 25 מליון שזה רכוש שהוכנס למזיאון הזה. איש אחד חרם, היה אצלך לפני הודשיים הפרטי הזה שהיה שווה מליונים אחדים. אני רוצה להציג את השאלה:

ראש הממשלה:

אפשר לשלם בזה את חובות הסוכנות.

מר דובקין:

אני חושב שזאת מטרה כל כך חשובה. חסר $3\frac{1}{2}$ מליון; לי נראה, ואני יודע שגיוס כספים לבנין שעומד כבר זה קשה מאד. קולק היה באטריקס ואני יודע שבפעם הראשונה הלך קשה כל כך. אילו יכולנו לבוא בפתיחה בלבד, ואילו $3\frac{1}{2}$ מליון אלה הממשלה מוכנה לתת חצי

פרופ' ידין:

מה זה חצי?

מר דובקין:

בחנאי שהיהודים שנמצאים מה כמה יהודים, ואחרי זה עומדים בבעיה עצומה וחשובה של הקציב של $2\frac{1}{2}$ מאיני יודע אם נסתדר, אז מוכרחים להסתמך על התחייבות של 300 אלף ימי העבודה. הצד הסודלי לא הוא הקובע את הדרך הטובה ביותר, אבל כדי להיות ריאליסטי אני עומד שאילו אפשר היה להגיד לסידור שם- $3\frac{1}{2}$ מליון נקבל $\frac{1}{2}$. אז זאת היא הצעה.

פרופ' ידין:

אני מצטער על דבריו של דובקין בכוונות טובות. אילו יכול היה להגיד שהממשלה נותנת $\frac{1}{2}$ והסוכנות נותנת $\frac{1}{2}$ - הייתי מקבל זאת בברכה. אבל, מכל ההבטחות לא יוצא כלום. למה לדבר על חצי, רבע? יש חוב של 4 מליון.

ראש הממשלה:

אם נגיד שהסוכנות חתן, - הוא לא הפסיד שום דבר; זה בין-כך של הממשלה. אז יתנו פחות לשכון. יתנו פה, - יתנו פה.

השר ארן:

ישנה הצעה ששרף יגיד איזה דבר בענין זה.

מר שרף:

אני/ ישבתי לנסח את החוק שלא יוכלו לשחרר מוסד כמו המוזיאון. כחוב בחוק, אסור לממשלה לשחרר.

פרופ' ידין:

אבל להחזיר 300 הימי עבודה שהתחייבו זה נכון?

ראש הממשלה:

התחלתם לא בדרך הנכונה. יש בכל מדינה ומדינה, ובמדינה הזאת יש שר אוצר, אם יש כסף או אין כסף הוא יכול לתת. אני זוכר זאת מימי. גומרים את התקציב ולמחרת מתחילות הביצועים החדשות. אני קבלתי השכלה שונה מזו מהמגישה לפני שבוע ימים. לא היה $3\frac{1}{2}$ מליון הבטחות וכל זה היה קצת.

אני מציע שאחם צריכיט לדבר עם ספיר. בתקציב/משרד ראש הממשלה, - אין כלום.

פרופ' ידין:

הכוונה הייתה שזה לא רק ענין של שר החינוך, לא במקרה נמצא הוא פה. זה ענין ^{שש}ממשל לא רק באופן מורטלי לשר האוצר, ראש הממשלה, זה ענין גדול.

מר איש-שלום:

אנו מוטרים דו"ח מהו המצב.

השר ארן:

אני חושב שראש הממשלה, תהיה לו הערכה למוזיאון, על זה אין ויכוח. ישנה שאלה מספיק, לאחר שאמא מה שהושקע יש שאלה מספיק וצריך למצוא דרך כיצד לעזור. עכשיו, כשאני דברתי עם שר האוצר על הענין הזה הוא התאבל על האיש בחקלאות שסוחרם לו את הדרך באיזה עזרה. לא שהוא היה מלא התלהבות לתת את זה, אבל החוק סוחר את מעט האפשרויות שהוא רצה לעשות. אז אחרי ככלות הכל, יש צורך בעזרה. אני כרגע לא מדבר על הסכום, אבל מוכרחים לעזור ^לשר האוצר.

אילו הייתי בישיבה עם שר האוצר הייתי אומר לו שיגבה את 300 אלף ימי
 העבודה ויסדר את זה שנעשה סידורים ש - 4 - 3 שנים בתקומו של החקציב
 נסדר את זה. אולי הצעה כזאת. אבל, כל הכוונה הזאת צריכה לעבור
 לשם כפי שהיא יושבת. הייתי מחזיר את זה מראש הממשלה. אני מניח שהוא
 יגיד איזה דבר לשר האוצר. אני לא רוצה לחפור, - עומדים בפני
 חתונה גדולה.

פרופ' ידין: חתונה ביהודי עם הברית.

ראש הממשלה: מה זה שייך לחתונה?

פרופ' ידין: המשק שמבצע את החתונה לא אחראי לתוצאות.

ראש הממשלה: אני לא מאמין אם אפשר לגייס כסף, אם אפשר ניסו. צריך לדבר עם שר-
 האוצר, הוא יודע יותר ממני מה שהולך עכשיו. יכול להוסיף עוד - יוסיף
 עוד. והענין הזה שהוא מתעטל שווה כקליפת השום, מפני שאם הוא באמת
 מתעטל אז מה זה חשוב, זה בחקציב זה או הבא, אז הוא מכניס 2-3 מליון
 לירות. מה זה שייך, זה לא חשוב, ובכל פעם אופרטים, שמע, הייתה לך
 הכנסה מזה, מן לי לזה... מה זה חשוב, הוא צריך להוציא מקופתו כסף,
 ובשנה שעברה הוא קיבל והוציא. צריך לדבר אתו אם אפשר לגייס כסף, אז
 אחא כל הכסף.

השר ארן: סדי, אולי אתה יכול להפגש עם טפיר, הקבע פגישה אתו.

מר קולק: טוב.

השר ארן: הדבר גרנדיוזי.

פרופ' ידין: זה באמת משהו חורג מהדברים הרגילים.
 אורי צבי גרינברג אמר לי שמצטער שלא היה במוזיאון לפני הפתיחה.
 הוא אומר, זה קבע את מעמד ירושלים ולא המסתור הצבאי. כך הוא אמר.

ראש הממשלה: אם כך, אז אתה מקבל החציב.